

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pentru dezarmare și pace

Comisia pentru afacerile internaționale a Conferinței Creștine pentru pace (C.C.P.P.) și-a ținut prima sesiune între 23—25 mai a.c. la Salzerbad în Austria. Sesiunea a fost prezidată de pastorul Giorgio Girardet (Italia). Au participat reprezentanți ai Bisericilor ortodoxe din U.R.S.S. și România, ai Bisericii etiopiene, ai Bisericilor evanghelic-luterane din Cehoslovacia, R.D.G. și R.F.G., Ungaria și U.R.S.S., ai bisericilor protestante din România, ai Bisericii reformate din Olanda, Quakerilor din Anglia și S.U.A., ai bisericilor rusaliilor (pentecostali) din Suedia. Din țara noastră au fost delegați: P. C. rector S. Vlad și prof. Kovacs Lajos.

Premisele teologice și linia lucrărilor sesiunii au fost puse de sesiunea Comitetului executiv de la Sofia și de sesiunea Comitetului Teologic de la Leningrad: *Intruparea Domnului — temelia păcii și dreptății — cheamă pe creștini la slujire frățească pentru pace și dreptate, care sînt inseparabile. Pornind de la acest temei teologic, Comisia pentru afacerile internaționale s-a ocupat de probleme internaționale actuale.*

Tema sesiunii a fost: „Insemnătatea politică și economică a dezarmării pentru solidaritatea și colaborarea între popoare”. Ea a fost tratată în perspectiva temei: „Solidaritate și colaborare pentru dreptate și pace”, ce se va dezbate la sesiunea Comitetului consultativ ce va avea loc în octombrie 1965. Rețeratul principal l-a avut prof. Rasker. Au mai prezentat referate: Schottstädt („Pentru solidaritatea și cooperarea omenirii”) și Secretariatul C.C.P.P. (date despre înarmare și dezarmare).

Prima problemă dezbătută a fost problema dezarmării. În situația încordată actuală, dezarmarea apare ca o sarcină esențială a tuturor popoarelor. Solidaritatea cheamă toate popoarele să creeze între ele relații bazate pe dreptate și cooperare. Îndosebi creștinii trebuie să se străduiască să fie întărite în lume dreptatea și frățietatea și să se aprindă dragostea între toți oamenii. Colaborarea e condiția păcii și a întăririi relațiilor sociale drepte și a progresului general. Ea însă cere creștinilor și omenirii întregi să contribuie la realizarea dezarmării generale și totale, care poate asigura coexistența pașnică și colaborarea între popoare cu orinduri sociale deosebite. Dezarmarea crează temelii economice sigure pentru înlăturarea foamei, care este un flagel în unele țări ale lumii.

Trebuie înlăturate piedicile din calea dezarmării (amestecul în treburile interne ale altor state, colonialismul și neocolonialismul, etc.) și trebuie sprijinite dezarmarea spirituală și toate inițiativele de dezarmare nucleare și dezarmare generală. (Lucrările Comisiei celor 18 state pentru dezarmare de la Geneva, mișcarea Pugwash, planurile de zone denuclearizate Go-

mulka, Thirring, etc., interzicerea experiențelor subterane cu arme atomice, zădărnicierea planului forțelor nucleare multilaterale N.A.T.O., hotărârile Congreselor mondiale pentru pace, etc.).

Comisia s-a ocupat și de criza O.N.U., recomandând rezolvarea urgentă a ei, pentru ca O.N.U. să-și poată împlini misiunea de promovare a păcii în lume.

Comisia salută orice inițiativă pentru promovarea relațiilor economice între state și îndeosebi continuarea lucrărilor Conferinței O.N.U. pentru comerț și dezvoltare.

Referindu-se la situațiile actuale, Comisia și-a manifestat îngrijorarea asupra politicii S.U.A. în Vietnam, care amenință pacea lumii întregi și asupra amestecului S.U.A. în treburile interne ale Republicii Dominicane.

Comisia și-a exprimat speranța că strădaniile Conferinței Creștine pentru Pace pentru asigurarea păcii vor găsi tot mai larg sprijin în toate Bisericile și în opinia publică creștină și așa se va ajuta la micșorarea actualului tensiuni internaționale.

Ca semn al prestigiului C.C.P.P., secretarul general Ondra a informat pe membrii Comisiei că C.C.P.P. a intrat în legătură cu U.N.E.S.C.O. și e posibil să fie înregistrată de O.N.U. ca o mișcare internațională.

Apelul Comisiei pentru problemele internaționale cheamă, deci, pe toți creștinii să sprijinească eforturile pentru dezarmare generală și totală, pentru crearea de zone denuclearizate, pentru interzicerea experiențelor subterane cu arme atomice, pentru zădărnicierea planului înfrînării forțelor nucleare multilaterale N.A.T.O., pentru întărirea O.N.U. ca forță a păcii, pentru relații economice și ajutorarea dezvoltării țărilor în curs de dezvoltare, pentru rezolvarea prin tratative a situației din Vietnam și Republica Dominicană. Totodată creștinii sînt chemați să sprijine hotărârile Congresului mondial pentru pace și dezarmare, convocat de Consiliul Mondial al Păcii pentru anul acesta. Acțiunea unită a creștinilor de pretutindeni, izvorită din convingerea că un adevărat creștin este „făcător de pace” și că creștinii trebuie să sprijinească lupta pentru pace a popoarelor, constituie o contribuție la cauza dezarmării și păcii, cauză scumpă tuturor oamenilor din lume.

R.

Sarcini de seamă ale luptei pentru pace

Lupta pentru apărarea și consolidarea păcii se desfășoară în funcție de condițiile date în timpul respectiv, adică ținînd seama de situația pe care o creează mersul înainte al clădirii în lume a vieții celei noi, precum și de acțiunile celor ce nu iubesc pacea și încearcă să dezlănțuie un nou război mondial.

De aici desprindem lesne ideea călăuzitoare că și noi, credincioșii creștini, nu putem continua după cum se cuvine strădaniile de sprijinire activă a luptei pentru pace decît ținînd seamă de stadiul recent și actual al luptei pentru pace pe plan mondial și lucrînd în funcție de sarcinile momentului dat.

În cele ce urmează, încercăm să conturăm în linii generale acest stadiu și sarcinile legate de continuarea cu succes a luptei pentru pace, pentru a putea desprinde, apoi, ce anume avem, acum, noi, credincioșii creștini de făcut pe linia de sprijinire mai departe, în mod activ, a luptei pentru pace, pentru ca strădaniile noastre să fie la locul lor și rodnice.

După cum se știe, coordonarea luptei pentru pace a tuturor popoarelor o face Consiliul Mondial al Păcii, organ internațional reprezentativ al întregii lumi. Preocuparea centrală a acestui mare for de luptă pentru pace este DEZARMAREA. Totodată, acest organism mondial pus în slujba păcii acționează pentru prevenirea, reducerea și lichidarea focarelor de neliniște și încordare care periclitează pacea în respectivele regiuni ale lumii.

Pe această linie a lucrat: a) Sesiunea de la Malmö-Suedia (2—3.III.1963) a Președintelui C.M. al Păcii, care discută și „Campania mondială pentru dezarmare și pace” și adoptă o serie de documente în sprijinul dezarmării și coexistenței pașnice, în care accentul principal se pune pe necesitatea *unirii* tuturor forțelor păcii b) Sesiunea de la Viena (27—28.IX.1963) a Președ. C.M. al Păcii adoptînd între rezoluții și una cu privire la Vietnamul de sud; c) Sesiunea ordinară a C. M. al Păcii de la Varșovia (28.XI—2.XII 1964), care — alături de o serie întregă de rezoluții — adoptă, ca cel mai de seamă document al său, *Chemarea la acțiune*. După ce cheamă pe toți oamenii de bine să intensifice lupta pentru pace pe o scară mai mare decît oricînd, se atrage atenția: „Este urgent să acționăm”; d) Sesiunea de la Budapesta (25—27.IV.1964), care adoptă hotărîrea de a convoca în vara lui 1965 un Congres al Mișcării mondiale pentru pace; e) Sesiunea de la Berlin a aceluiași Președiu al C.M. al Păcii (6—9.XII.1964) adoptînd un Apel ce condamnă proiectul de creare a forțelor nucleare multilaterale și cheamă toate forțele păcii — inclusiv Bisericile din țările N.A.T.O.

(Continuare în pag. 2)

Sarcini de seamă...

(Continuare din pag. 1)

— la acțiuni pentru dezarmare. Totodată, adoptă declarații separate cu privire la situația din Vietnam și Congo; f) ședința specială a Prezidiului C.M. al Păcii de la Stockholm (24-25.IV.1965), care discută situația din Asia de sud-est și agresiunea americană împotriva poporului vietnamez; lichidarea colonialismului, organizarea Congresului mondial pentru pace.

Potrivit liniilor de acțiune trasate de C. M. al Păcii, obiectivele de seamă ale luptei pentru pace sînt: urnirea în sens pozitiv a tratativilor și acțiunilor în general pentru dezarmare, precum și zădărnicierea încercărilor pe care le fac cercurile imperialiste agresive de a menține sau aprinde focare de neliniște și de a înăbuși prin forța armelor mișcarea de eliberare a popoarelor. Acestui din urmă obiectiv îi sînt dedicate eforturile susținute ale campaniei de proteste împotriva agresiunii americane din Vietnam.

Încadrîndu-se pe linia trasată de către C. M. al Păcii în modul arătat mai sus, Bisericele creștine susțin activ măsurile preconizate de acest organism internațional, acționînd mai ales în direcția contribuției specifice pe care ele au s-o aducă la rezolvarea fericită a problemelor păcii.

Acțiunea pentru pace a Bisericilor creștine se deslășoară în cadrul Consiliului Ecumenic al Bisericilor, Conferinței Creștine pentru Pace și Conferinței Bisericilor Europene. Din manifestările recente ale acestor trei organisme creștine, desprindem cu claritate sarcinile mai de seamă ale credincioșilor creștini în lupta pentru pace.

În sesiunea sa de la Enugu-Nigeria (12—21. I.1965), C.C. al C.E. al Bis. intervine pentru pace, dreptate și libertate emițînd documentul: „Comitetul Central al Consiliului Ecumenic despre problemele internaționale”. Aici recomandă o seamă de măsuri în problema dezarmării, menținerii păcii, crizei O.N.U., discriminării rasiale, situației încordate din Indonezia și Malaezia ș. a. În încheiere, se dau următoarele îndrumări și îndemnuri: „Pentru înlăturarea problemelor care amenință armonia popoarelor și națiunilor, toți oamenii trebuie să lucreze neobosit pentru a promova o încredere mai adîncă și o colaborare mai întinsă... Anul 1965, pe care Națiunile Unite l-au destinat ca „An al colaborării internaționale”, indică o primă posibilitate spre acest țel: „Nimic nu va contribui mai mult la atingerea acestui țel, decît o *innoire a credinței*, care se propovăduiește în *slujire a omenirii*”.

Continuînd antrenarea creștinilor de toate confesiunile la o acțiune unită în slujba păcii, Conferința Creștină pentru Pace — în sesiunea de la Sofia (2—6.III.1965) a Comitetului său de lucru — subliniază că „este necesar a uni toate strădaniile pentru pace și a le înmulți”. „Sîntem îndatorați nu numai să rugăm neîncetat pe Dumnezeu să dăruiască tuturor oamenilor, și în special oamenilor din Vietnam, o pace dreaptă, ci și să intervenim ca războiul să fie evitat și dreptatea să stăpînească. Tragicul situației cere de la toți *vigilență continuă* și dispoziție de *răspundere*”.

Continuînd să caute a întinde punți de înțelegere între Est și Vest, a IV-a sesiune (Nyborg, 5—9.IX.1964) a Conferinței Bisericilor Europene își deslășoară lucrările sub semnul Iozincii: „A trăi împreună continente și generații”. Prin toate dezbaterile ei străbate ca un fir roșu îndatorirea credincioșilor creștini de a rezolva problemele pe care lumea de azi le ridică în fața lor și mai ales de a sluji în chip smerit împlinirea năzuințelor mari și sînte ale omenirii din zilele noastre.

În condițiile actuale, sarcinile de seamă ale preoților în lupta pentru pace sînt: 1) Întreținerea și adîncirea în păstoriți a climatului spiritual moral necesar împlinirii marilor obiective trasate de organismele creștine ale luptei pentru pace și Consiliul Mondial al Păcii, stăruind în-

deosebi în direcția îndatoririi credincioșilor de a deveni creștini tot mai buni și — prin aceasta — mai vrednici luptători pentru pace, sporind vigilența, conștiința răspunderii și a îndatoririi de a intensifica prin angajament personal slujirea activă a omenirii de azi în năzuința sa nobilă de a înlătura pentru totdeauna războiul din viața omenească; 2) Informarea la zi a păstoriților despre mersul luptei pentru pace și difuzarea în sinul lor a inițiativelor și documentelor organizației și sarcinile ce se desprind — pentru tine — dedicate păcii, dîndu-le astfel posibilitatea să cunoască obiectivele urmărite de aceste organizații și sarcinile ce se desprind — pentru ei — din aceste obiective; 3) Participarea activă a preoților și a păstoriților ei la acțiunile pentru pace — bisericești și nebisericești — din Patria noastră.

C. Sirbu

Surse bogate de energie

Energia electrică are un rol deosebit nu numai în dezvoltarea industriei, ci și pentru progresul societății în general. Din acest motiv, țara noastră a acordat și acordă importanța cuvenită acestei probleme. Cîteva date ne vor fi edificatoare în această privință.

Astfel, în anul în curs — 1965 — în numai 24 de zile se produce mai mult curent electric decît întreaga cantitate de energie electrică care se realizează la noi în 1938. Numai în 1964 au fost puse în funcțiune surse de energie electrică care însumează o putere mai mare decît cea instalată pînă în 1938. În privința electrificării apoi este de arătat că în perioada 1950—1964 au fost electrificate 6056 de sate față de 438 de sate electrificate pînă în anul 1945, prevăzîndu-se ca în anii viitori să se electrifice cel puțin 1000 de sate anual, astfel ca electrificarea rurală să fie încheiată în anii 1972—1973.

Toate aceste progrese au fost posibile datorită importanțelor sume de bani pe care conducerea țării noastre le-a alocat în construirea de centrale termo și hidroelectrice.

Așa se face de pildă, că în perioada 1952—1954 au intrat în funcțiune mai multe centrale cu o producție electrică mijlocie, cum este centrala de la Doicești.

În anii 1954—1956 s-au construit centrale care au fost înzestrate cu agregate mai puternice, ca de pildă termocentralele de la Fintinele, Paroșeni și Borzești.

O realizare importantă o constituie centrala hidroelectrică de la Bicaz, care are o putere instalată de 210 MW. De remarcat că mai în jos de această hidrocentrală, tot pe apa Bistriței, vor fi puse în funcțiune, parte din ele funcționînd deja, alte 12 hidrocentrale mai mici sau microhidrocentrale cum se mai numesc, care vor avea o putere instalată de 250.000 K W.

O importantă sursă de energie o va constitui hidrocentrala „Gh. Gheorghiu-Dej” de pe Argeș, începută în 1962 și care va intra în funcțiune în 1966, avînd o putere de 220 M. W. Imensa poartă care va zăgăzui apele Argeșului la cheile sale va avea o înălțime de 165 m.

Se construiește și se va da în folosință pînă în 1970—1971 importantul nod hidroenergetic și de navigație „Porțile de Fier” de pe Dunăre, care se realizează în colaborare cu Republica Socialistă Federativă Jugoslavia, avînd o putere instalată pe partea românească de peste 1 milion KW și o producție anuală mai mare de 5 miliarde KWh.

Se lucrează, împreună cu Republica Populară Bulgaria, la elaborarea documentației privind construirea unei hidrocentrale pe Dunăre în zona Islaz. Hidrocentrale mai mici vor fi construite apoi în interiorul țării, pe riurile Lotru, Sebeș, Someș, Siret, Olt, Criș ș.a.

Toate aceste hidrocentrale constituie și vor con-

stitui și importante puncte turistice, avînd în vedere amploarea construcțiilor și frumusețea peisajelor în care sînt și vor fi amplasate, precum și importante mijloace de dirijare a apelor pentru irigare și pentru alimentarea orașelor cu apă. Astfel, numai în bazinul Argeșului vor fi irigate peste 100.000 ha, și vor fi scoase de sub inundații peste 10.000 ha.

În curs de realizare este de asemenea centrala electrică de termoficare de la Craiova, care va avea în prima etapă o putere de 350 M W.

O vastă rețea de linii electrice legate între ele, însumînd o lungime de peste 95.000 km, împinge pămîntul patriei noastre, ducînd curentul de-a lungul și de-a latul țării, constituind ceea ce se numește sistemul electroenergetic național.

Toate acestea avîndu-le în vedere, putem spune că nu peste mult țara noastră se va număra printre țările cu producție și consum ridicat de energie electrică pe cap de locuitor. P.

ȘTIRI

În 17 mai a.c. a avut loc la Institutul Teologic de grad universitar din București o ședință de lucru a teologilor din țara noastră. Au fost prezenți profesori de teologie de la Institutele Teologice Universitare ortodoxe din București și Sibiu, de la Institutul Teologic Universitar Protestant (Cluj și Sibiu), directorii de la seminariile teologice, etc. Ședința a fost prezidată de P. S. Antim, vicar patriarhal și de P. S. Visarion, vicar patriarhal.

Referatul despre: „Concepția Vaticanului despre celelalte Biserici creștine și atitudinea lui față de ele în situația ecumenică actuală” a fost susținut de P. C. prof. D. Stăniloae de la Institutul Teologic ortodox din București. Coreferatul a fost prezentat de d. decan H. Binder de la secția evanghelică din Sibiu a Institutului Protestant. La discuții au luat cuvîntul: P. S. Antim și P. S. Visarion, vicari patriarhali, d. rector St. Juhasz de la Institutul Teologic Universitar Protestant din Cluj, P. C. prof. I. Coman, Rămureanu, Pavel, N. I. Nicolaescu (rector al Inst. Teol. Univ. București), Ciurea, d. Gere Paul, Covaci, P. C. prof. Iz. Todoran, L. Stan, S. Vlad (rector Inst. Teol. Univ. Sibiu), N. Mladin, Veza, Msg. Emil Juga.

Din referat, coreferat și discuții a rezultat că, de fapt, Conciliul II Vatican n-a schimbat atitudinea Romei papale față de celelalte Biserici creștine, ci numai tactica. Folosind cuvinte de „frățietate” și bunăvoință, Roma rămîne pe vechile poziții, adică se socotește pe sine ca staulul lui Petru, la care trebuie să se întoarcă Bisericele necatolice. Chiar dacă acordă Bisericii Ortodoxe titlul de Biserică, iar protestanților le recunoaște unele elemente eclesiale, Roma papală cheamă și pe ortodocși și pe protestanți să devină catolici. Conciliul II Vatican, în loc să micșoreze puterea papii și să ridice valoarea sinodului și episcopatului, a dat ultima formă absolutismului papal. După schema De ecclesia, Conciliul tuturor episcopilor nu poate hotărî valid decît împreună cu papa, dar papa poate hotărî valid singur fără Conciliu. La sesiunea III-a a Conciliului II Vatican papa Paul VI a arătat practic că papa hotărăște, nu Conciliul. De fapt Conciliul n-are nici o putere. Astfel, în trei probleme, în care majoritatea Conciliului a fost de o părere, papa a impus părerea minorității. Deasemenea Conciliul n-a voit să formuleze doctrina despre „Maria, mama Bisericii”, Papa a proclamat această doctrină prin propria lui deciziune fără să mai consulte Conciliul. Papa deci, are putere absolută și infailibilă asupra Bisericii și Conciliului.

În astfel de condiții dialogul cu Biserica romano-catolică nu mai are nici un rost: papalitatea a fost cauza dezbinării Bisericii creștine. Protestanții nu pot accepta supunerea față de

papalitate. Biserica ortodoxă, păstrătoare a credinței, organizării, cultului și tradițiilor Bisericii ecumenice, a combătut și combate primatul și infalibilitatea papală. Biserica Ortodoxă nu renunță la autonomia sa, la sinodalitate, la autocefalia Bisericilor naționale și la întreg tezaurul transmis nouă de veacurile apostolice și patristice.

Concluzia este: Conciliul II Vatican nu a deschis căi de apropiere și unire între Biserici, ci — prin afirmarea mai deplină a absolutismului papal — a închis orice posibilitate de discuție frățească și de unire într-o singură Biserică. Unitatea creștină nu se poate realiza prin dictatura papală, ci numai și numai în Iisus Hristos, Domnul iubirii și păcii. Întâlnirea frățească nu se va realiza în „staulul lui Petru” sau al papii, ci în staulul lui Hristos, singurul Păstor și Cap al Bisericii Sale. Unitatea aceasta — deocamdată — se realizează prin acțiunea comună a creștinilor din diferite Biserici pentru pace și progres — în cadrele Conferinței Creștine pentru pace, Consiliului Ecumenic al Bisericilor, ș.a.

Cele două Biserici luterane din Franța, separate de la 1870 au ținut la Strasbourg în mai a. c. un prosinod comun. Prosinodul a adresat un mesaj către parohiile celor două Biserici pentru colaborare în domeniul cultului și alte probleme bisericesti și în slujirea lumii.

Biserica romano-catolică din Franța se află în criză — a declarat arhiepiscopul — coadjutor Pailler de Rouen. „Noi primim aproape zilnic scrisori anonime sau semnate. Scrisorile vorbesc despre un refuz de ascultare și despre fidelitatea față de o anumită Biserică, — ceea ce ar putea fi o pregătire a schismei”. Același lucru îl spune campania din ziare și reviste care amenință cu declanșarea schizmei. Schizma urmează să fie provocată de acei catolici francezi, care sînt împotriva înoririlor aduse de Conciliul II Vatican și cer să nu se schimbe nimic în Biserica lor. Dacă după Conciliul I Vatican (1870) s-a rupt de Biserica romano-catolică și s-a constituit Biserica vechilor catolici, care nu admite primatul și infailibilitatea papei, (există și o Biserică catolică liberală, cu 15 provincii bisericesti în diferite țări, Anglia, Olanda, Franța, etc.), acum amenință să se rupă de Biserica rom. catolică alți clarici și credincioși, care nu admit nici o înnoire în Biserică. În special îi nemulțumește reforma liturghiei.

La 20 noiembrie 1964 Conciliul II Vatican a votat cu majoritate o Declarație referitoare la evrei, prin care absolvă poporul evreesc de vina de a fi răstignit pe Hristos. (De fapt orice credincios știe din Sf. Evanghelii că vinovați de condamnarea la moarte a lui Iisus Hristos sînt cărturarii și fariseii, sinedriul în frunte cu Caiafa). Totuși votul definitiv al Conciliului a fost amînat, așa că Declarația nu e aprobată. Acum se vorbește în cercurile Vaticanului că se va renunța la ea. De ce? — Pentru că statul Izrael ar exploata politic această declarație și pentru că statele arabe ar fi protestat împotriva ei. Vaticanul din motive politice, ar zădărnici promulgarea unei declarații votată de Conciliu. Aceasta revoltă pe unii catolici, care așteaptă ca Biserica rom. catolică să arate că „e liberă de orice preocupare, care nu e strict religioasă”. Zadarnică așteptare, de vreme ce istoria arată că Vaticanul întotdeauna a urmărit scopuri politice și nu pur religioase și a sprijinit forțele sociale reacționare. Vaticanul nu a separat și nu separă religia de politică, ci pune religia în slujba politicii reacționare.

În 9 iunie a. c. a avut loc la Institutul Teologic Protestant de grad Universitar din Cluj o sesiune de lucru a Institutelor Teologice din țara noastră. Au participat: d. episcop reformat I. Nagy, P. Sf. Teofil al Clujului, profesorii de la Institutul Teologic Protestant (Cluj și Sibiu), delegați ai Institutelor Teologice Ortodoxe de la

București și Sibiu, directorul și profesorii de la Seminarul teologic din Cluj, ș. a.

Tema sesiunii a fost: „Opera reconciliatoare a lui Dumnezeu, azi, între popoare”. Au prezentat referate și coreferate d. prof. L. Binder și asistent Gafi Zoltan de la Institutul Protestant, P. C. prof. D. Stăniloae și Iz. Todoran de la Institutele Ortodoxe din București și Sibiu. La discuții au luat cuvîntul P. Sf. Teofil al Clujului, P. C. rector N. I. Nicolaescu (București), P. C. prof. Dr. Grigorie Marcu (Sibiu), d. rector St. Iuhasz (Cluj), d. decan H. Binder (luteran-Sibiu), T. Cosma, prof. I. Zăgreanu (Cluj), d. episcop I. Nagy, ș. a.

Concluzia sesiunii a fost că Iisus Hristos prin jertfa de pe cruce a adus împăcare între om și Dumnezeu, om și om, popor și popor. Această lucrare de împăcare dată în Iisus Hristos obligă pe creștinii de azi să se străduiască a sluji cauza împăcării dintre popoare, sprijinind lupta omnirii pentru pace și o viață mai bună.

Pastorul francez G. Casalis a făcut o vizită în Uniunea Sovietică. La Leningrad, ca invitat al I. P. Sf. Mitropolit Nicodim, a predicat în catedrala ortodoxă. El a fost impresionat de viața religioasă a Bisericii Ortodoxe Ruse și de participarea credincioșilor la stintele slujbe în biserică.

În Franța s-a făcut proiectul unei Biblii ecumenice. Traducerea ei în l. franceză va fi făcută de teologi protestanți și catolici, cu consultarea și a teologilor ortodocși. Va fi un singur text, cu introducere și note comune. Realizarea acestui proiect e prevăzută pentru 10—15 ani.

Duminică, 20 iunie a. c., a avut loc la Institutul Teologic din Sibiu întîlnirea de 10 ani a absolvenților acestui Institut din 1955. După Sf. Liturghie, în cadrul căreia a predicat Pr. I. Turcu, a avut loc prezentarea absolvenților în sala de curs. Pr. prof. Is. Todoran, dirigintele acestui curs, a ținut o prelegere despre „creștinismul și pacea”. În numele absolvenților a vorbit Ică Ion, casier la Institutul Teologic, arătînd activitatea lor pe plan bisericesc și în slujirea marilor idealuri de pace și progres, pentru unitatea creștină și pentru înflorirea patriei. Rapoartele de activitate prezentate de fiecare au arătat că în cei zece ani toți și-au împlinit datoria la locul de muncă, pe care și l-au ales. Intrunirea a adus totodată angajamentul tuturor ca pe viitor să muncească cu și mai mult spor pentru binele Bisericii și propășirea poporului.

În orașul vest-german Frankfurt pe Main a avut loc un mare miting organizat în sprijinul hotărîrii O.N.U. de a declara anul 1965 „Anul colaborării internaționale”. Au participat locuitorii ai orașului și oaspeți străini. În cuvîntările lor vorbitorii s-au pronunțat împotriva militarizării vieții în R.F. Germană, împotriva înarmării Bundeswehrului cu arma nucleară și a creării forțelor nucleare multilaterale, ale N.A.T.O., au condamnat acțiunile agresive ale S.U.A. în Vietnam și Republica Dominicană.

Luînd cuvîntul în fața participanților, cunoscutul luptător pentru pace, pastorul Niemöller, a chemat populația vest-germană la lupta împotriva planurilor de instituire în R. F. Germană a legislației excepționale.

Pentru pace, pentru unitate

Era în primele zile ale Bisericii creștine cînd unii dintre Apostoli, ca de pildă Sf. Apostol Petru, erau încă sub puterea poruncii la care era supus poporul evreu de atunci, că „nu se cuvine unui iudeu să se lipească sau să se apropie de cel de alt neam”, după cum însuși spune (F. Ap. 10, 28)). Iată însă că în urma vedeniei pe care a avut-o pe cînd se ruga în casa lui Simion curelarul din Iopi, în mintea Sf. Apostol Petru se face lumină deplină, ceea ce îl face să mărturisească lui Corneliu, sutașul roman din Chesa-rea, revelatoarele cuvinte: „Mie Dumnezeu mi-a arătat, ca pe nici un om să nu-l socotesc spurcat sau necurat” (F. Ap. 10, 28). Ca după ce Corneliu îi povestește faptele care l-au determinat să-l cheme la sine, Sf. Petru să-și înceapă astfel cuvîntul său de învățătură către cei de alt neam aflați în casa sutașului: „Cu adevărat înțeleg, că Dumnezeu nu se uită la față, dimpotrivă, pe cel ce se teme de el și face dreptate, oridece neam ar fi, îl primește” (F. Ap. 10, 35).

Astăzi, cînd lumea este mult frămîntată în căutările ei de forme mai bune de viață, cînd mai sînt încă popoare înrobite care vor să-și arunce jugul colonial și rasial, cînd toate popoarele caută să se apropie mai mult unele de altele pentru a se cunoaște și pentru a se înțelege astfel mai bine între ele și a statornici prietenia și pacea pe pămînt, cînd creștinii înșiși, cuprinși în organizații internaționale, lucrează pentru statornicirea păcii și pentru apropierea dintre ei, cuvintele de mai sus ale Sf. Apostol Petru sînt de-o adîncă importanță și actualitate.

Sînt importante și actuale aceste cuvinte pentru că cuprind în ele un profund umanitarism, o învățătură creștină cum nu se poate mai limpede, care arată că toți oamenii sînt egali, că nu există om „necurat” sau rase inferioare, că nu fața sau înfățișarea văzută, exterioară, dau valoare cuiva, ci „dreptatea”, binele pe care îl lucrează cineva e singurul element care valorează înaintea Marelui nostru Creator. „Dumnezeu mi-a arătat, ca pe nici un om să nu-l socotesc

spurcat sau necurat” — sînt cuvinte pe care Sf. Apostol Petru parcă ieri le-ar fi rostit, cuvinte care se ridică ca un zid uriaș de netrecut împotriva rasiștilor, constituind un trîznet ceresc împotriva celor care, creștini numindu-se, fac deosebiri între față și față, pun în stare de inferioritate pe frații lor de altă culoare.

De aceea, cuvintele Sf. Apostol Petru rostite către Corneliu sutașul ne duc cu gîndul la unul dintre temeurile teologice cele mai importante ale acțiunii creștine împotriva războiului și discriminărilor rasiale, pentru dreptate, unitate și pace în lume. Acest temei este dragostea de oameni.

Știm cu toții că, așa după cum arată Sf. Apostol Ioan, Dumnezeu „ne-a iubit mai întîi pe noi” (I Ioan 4, 19). Din acest motiv și noi datorăm lui Dumnezeu o puternică dragoste, care însă trece prin semenii noștri, pe care adică ne-o dovedim iubind pe semenii noștri, pe oamenii de toate culorile și de toate stările. „Nici de Dumnezeu și nici de oameni — după cum potrivit arată I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului în Pastorața de Paști (1965) — nu ne putem apropia decît prin dragoste. Puntea de înțelegere și bunăvoință, de pace și frățească împreună viațuire între oameni tot numai dragostea e în stare s-o întindă”. Intr-adevăr, dragostea este acea forță minunată care sfarmă zidurile despărțitoare sau barierele dintre oameni, apropiindu-i unii de alții, este acel foc puternic, care topește inimile tuturor într-o flacără binefăcătoare pentru toți cei cuprinși în razele sale. Dragostea făcea în comunitatea primilor creștini din multe trupuri unul singur, contopindu-le sufletele într-o singură înțelegere — ne spune Sf. Vasile cel Mare.

Intocmai ca un bun grădinar sau ca un bun cultivator, dragostea nu lasă să răsără și să crească nici o pornire, nici o buruiănă vătămătoare ființei noastre omenești; ea face să înflorească viața și să amuțească, să dispară tot ceea ce e împotriva vieții. „Unde este dragoste —

Sfântul ILIE

Sf. Ilie este profetul care n-a scris nimic, dar care s-a impus atenției contemporanilor și urmașilor atât de mult cum niciunul din marii profeți n-a făcut. El singur a trebuit să se lupte cu regele Ahab, care asuprea poporul. Lupta lui Ilie se duce împotriva regalității imorale și nedrepte. Ne găsim după împărțirea regatului Israel în două țări mici, ca moșteniri, pentru cei doi fii ai înțeleptului Solomon. Dar scindarea administrativă aduce după sine și o separație spirituală. Regatul din nord, ce rămâne cu denumirea de Israel, este tot mai mult supus influențelor idolatre din afară, — părăsind legea lui Moise, care dăduse evreilor credința într-un singur Dumnezeu.

Influența idolatriei culminează în vremea regelui Ahab, contemporanul profetului Ilie. Ahab se căsătorise cu o feniciană din Sidon, de neam regesc, care aduce cu ea idolatria Sidonului, — și întreține în jurul ei și în întreaga Palestină de Nord, o întreagă armată de preoți ai lui Baal. Cum se manifestă practic idolatria se poate vedea din istorisirea biblică: desfrul stăpânea în țară și la curtea regală, iar nedreptățile, pe care le săvârșeau funcționarii împărăției se țineau lanț. Uciderea lui Nabot prin piri nedrepte și răpirea moștenirii părintești a acestuia, cu amestecul perfid al reginei Isabela, ilustrează îndeajuns lanțul nesfirșitelor fărădelegi.

În fața idolatriei și a nedreptăților, a fărădelegilor și a crimelor, sprijinite de curtea regală, apare, din pustiu din Arabie, din Tișbe, un om care îndrăznește să înfrunte pe rege pentru uciderea lui Nabot și să-i anunțe că, drept pedeapsă pentru fărădelegile ce stăpinesc în țară, Dumnezeu nu va da ploaie trei ani și șase luni.

Seceta are urmări dezastruoase.

Sf. Ilie se retrage la piriul Kerit și după aceea la văduva din Sarepta Sidonului, din afara granițelor țării sale.

La piriul Kerit — spune Sf. Scriptură — este alimentat de corbi; — la văduva din Sarepta, care aștepta să moară de foame ea și fiul ei, —

profetul face să nu se mai termine proviziile de făină și untdelemn și înviază pe fiul văduvei, care murise pe neașteptate.

După trecerea anilor de pedeapsă prin secetă, profetul Ilie cheamă pe rege și pe profeții lui Baal, în număr de 850, pe muntele Carmel, ca în fața poporului să le arate că adevăratul Dumnezeu este Dumnezeu lui Ilie, care face minuni și nu Baal. O jumătate de zi se roagă preoții idolești de Baal, ca să pogoare foc din cer și să ardă jertfa pe care i-au adus-o. Baal este surd și n-aude, pentru că nici nu există decât în închipuirea lor.

La rugăciunea lui Ilie, Dumnezeu trimite foc și jertfa este arsă. Urmează apoi pedepsirea preoților mincinoși și rugăciunea pentru ploaie, care vine cu îmbelșugare după cei trei ani și șase luni de secetă aprigă. Cine citește istorisirea biblică a acestui eveniment extraordinar, va observa că profetul se roagă Domnului de șapte ori și numai după această stăruitoare rugăciune, încep norii să se ridice din Marea Mediterană și să aducă ploaie. Deci dacă Sfântul Ilie de șapte ori se roagă ca să vină ploaie, noi nu trebuie să ne descurajăm niciodată, dacă rugăciunea noastră nu s-a împlinit de îndată.

Sînt la mijloc păcatele noastre și lipsa de stăruință care sînt piedică în fața împlinirii rugăciunii. În Sfânta Liturghie se aude mereu îndemnul la stăruința în rugăciune: „iară și iară cu pace Domnului să ne rugăm”.

Sfântul Iacob, în epistola sa îndeamnă pe creștini să se roage unii pentru alții, „că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului”, gândindu-se la rugăciunea pentru ploaie a Sfântului Ilie. „Ilie a fost om cu slăbiciuni asemenea nouă, și s-a rugat cu stăruință ca să nu fie ploaie și n-a plouat pe pământ trei ani și șase luni. Apoi iarăși s-a rugat și cerul a dat ploaie și pământul a odrăslit roada sa” (Iacob 5, 16—17).

Sfîrșitul vieții Sfântului Ilie este acesta:

Într-un vârtej de flăcări, cu înfățișarea unei căruțe cu cai de foc, Sfântul Ilie se înalță la cer. Focul acesta nu era însă foc material, care să

Pe linia acestor gânduri este și cuvîntul care, la recomandarea Consiliului Ecumenic al Bisericilor de a se chema credincioșii la o săptămîină de rugăciuni în vederea realizării unității creștine și a unui climat de pace în lumea întreagă, a fost trimis de Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române spre a fi rostit în bisericile noastre în ziua Pogoririi Duhului Sfînt. Astfel că în ziua de Rusalii toți preoții și-au axat predica lor pe acest cuvînt, în care, printre altele, se arată că una dintre semnificațiile pogoririi Duhului Sfînt, care-și revărsă puterea Sa peste toți cei care au primit Sf. Botez fără deosebire de neam sau rasă, este aceea a dragostei de oameni, căci Duhul Sfînt este Duhul adevărului, al dragostei și al păcii.

Din această dragoste față de oameni izvorăște datoria împlinirii „unor fapte prin care să slujim întregii obști, întregii comunități umane”. Aceste fapte sînt „faptele păcii, pentru că după pace însetează omenirea mai mult decît după orice și pentru că lipsa păcii amenință omenirea mai mult decît orice”. Slujind păcii, apărării și consolidării ei, „ne dovedim pătrunși de Duhul Sfînt”, lucrarea păcii însemnînd o mărturisire a Mintuitorului nostru, a „Domnului păcii”.

Să ne străduim deci a ne pătrunde de cît mai multă dragoste de oameni, urmînd îndemnul pe care Sf. Sinod al Bisericii noastre ni-l dă atât de cald și stăruitor în cuvinte ca cele arătate mai sus.

Să fim fiecare la locul nostru un izvor de omenie, de muncă și de pace, spre binele nostru, al Patriei noastre dragi și al omenirii întregi.

Diacon Gh. Papuc

ardă, ca cel ce se coborîse peste jertfă, pe muntele Carmel, ci era energie divină, cu înfățișarea luminii care transfigurează și înalță.

Era aceeași lumină, în care apare Mintuitorul pe muntele Taborului, cînd se schimbă la față și stă de vorbă cu Moise și cu Ilie. Lumina aceasta îl cuprinse și pe Moise, pe muntele Sinai, cînd a primit tablele legii din mîna lui Dumnezeu și strălucea atât de puternic fața lui, că israeliții nu puteau privi pe Moise în față ci trebuia să se acopere cu un văl (Eșire 34, 33; II Corint. 3, 7) — cum nici cei trei ucenici nu pot privi strălucirea lui Dumnezeu și cad la pămînt, — dar totuși se simt atât de fericiți, încît ar vrea să rămînă pentru totdeauna în starea aceasta. Deci Sf. Ilie a fost ridicat întru lumina cea veșnică.

Pentru creștini, Sfântul Ilie este pildă vie de credință puternică în Dumnezeu și de dragoste fierbinte pentru poporul său. Pr. I. Sanda

Inchinare Sfinților Trei Ierarhi

Trei Ierarhi: trei buni prieteni ce-au trăit
veacuri în urmă,
Trei Ierarhi: ca trei toiaguri de cuvîntătoare
turmă
Trei făclii ce-au ars în sfeșnic, surpători ai
răutății,
Corifei ce-au pus în jertfă, sufletul pe-altarul
vieții.
Trei Ierarhi: trei culmi semețe de gîndire
ortodoxă,
Trei Ierarhi, cu chip de îngeri, slujitori ai lui
Hristos;
Trei Ierarhi: trei stînci de piatră neclintită în
tărie;
Trei Ierarhi: trei stînci de boltă proiectată-n
veșnicie;
Trei Ierarhi: trei dulci izvoare ce țînesc șuvoi
de dogme,
Trei Ierarhi: trei soli ai păcii și dascăli ai
prieteniei,
Trei Ierarhi: poruncă tare și-ndreptar spre
mîntuire
Trei Ierarhi: trei drumuri drepte care duc la
nemurire!

Pildă și lumină sînteți, pavază teologică,
De la voi învață astăzi dascălii Ortodoxiei
Duh și slovă, chip de rugă. Voi ne-ați dăruit altar,
Liturghie și Jertfelnic, preoție sfîntă, jar,
De la care se aprinde sufletul iereului
Și se mistuie-n vii flăcări viața arhierelui.
Ruga noastră împliniți-o, solitori spre Tron ceresc,
Pentru pace, pentru viață, pentru tot ce-i
creștinesc!

Diacon Lefter Anatolie

Proverbe înțelepte

— Ajută-te singur și cerul te va ajuta negreșit.
— La nevoie se cunoaște prietenul cel bun și prețios.
— Fiecare este meșteșugarul norocului său. Croiește-ți singur norocul, prin muncă cinstită și învățătură!
— Ceeace tu sameni, aceea vei și secera cu bucurie.
— Dumnezeu nu vrea moartea celui ce păcătuiește; ci dorește mai ales să se îndrepte, pe căile cele bune. Mare bucurie e în ceruri pentru cel ce se pocăiește sincer!
— Trebuie să-nveți s-ascuți ca să știi să poruncești și să conduci.
— Greșala mărturisită este iertată pe jumătate.
— Trebuie să măninci, ca să trăiești și nu să trăiești, ca să măninci. Vrednic e lucrătorul „de piinea sa”!
— Mina stîngă trebuie să nu știe ceiace dă mîna cea dreaptă; adică fă binele chiar cu ochii închiși!

Prel. de Pr. V. Anastasiu Bassarabin

Pentru pace, pentru unitate

(Urmare din pag. 3)

ne arată Sf. Ioan Gură de Aur — este și ajutorul lui Dumnezeu, căci precum dezbinările și războaiele sînt un principiu al morții, dragostea, unirea inimilor este o sursă a păcii, a armoniei, iar armonia și pacea sînt totdeauna însoțite de o viață ferită de orice pericol, plină de încredere și de siguranță”.

Dragostea — ne spune tot Sf. Ioan Gură de Aur — este întocmai „ca un dirijor magic, care face pe membrii unei orchestre să cînte la fel, armonios, plăcut”. Aceeași comparație o folosește și marele poet german Schiller, cînd spune: „Dragostea nu-i face pe cei ce se iubesc să sune la fel, ci armonic”. Dragostea adică nu distruge individualitatea, personalitatea cuiva, ci, dimpotrivă, o îmbogățește, o canalizează, o orientează spre un scop înalt, superior.

„Dragostea oriunde trece

Ș-unde pe ea o cinstesc,

Cu ei ca frații petrece

Și-i face de se unesc” — citim într-una din poeziile lui Anton Pann.

Dragostea innobilează firea noastră, înțelepțește și îmblinzește, „îndulcește inima noastră, o face pașnică”, după cum spune Diadoh al Foticeei, ea caută la folosul tuturor oamenilor. Dragostea aceasta trebuie să caracterizeze pe fiecare creștin și pe orice obște, ea este calea cea mai dreaptă de apropiere între Bisericile creștine, căci „s-a făcut biserică nu ca să fim împărțiți sau împărechiați, noi care ne adunăm în ea, ci pentru ca cei împărțiți să devenim uniți”, cum potrivit ne învață Sf. Ioan Gură de Aur.